

Het vergeten meisje

TONI COPPERS

Het vergeten meisje

Een Liese Meerhout-thriller

Coauteur: Annick Lambert

Angèle

facebook.com/CoppersToni

© 2019 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2019

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3620 5

D/2019/0034/253

NUR 330

Opgedragen aan mijn petekind Ine

‘Het verleden is geen jas die je zomaar
kunt uittrekken.’

BART VAN LOO, vrij naar CHARLES AZNAVOUR

‘Iets wat in de jeugd gebeurd is, is dikwijls
het gevolg van een voorval op latere leeftijd.’

MAARTEN TOONDER

Ik bedank Erik de Soir, crisispsycholoog en psychotrauma-therapeut, die zijn kennis en jarenlange ervaring deelde over de oorzaken en de behandeling van psychische trauma's en over het gecontroleerde gebruik van hypnose.

Mijn dank ook aan corrector Griet Vervinckt en redactrice Ilse Van Nerum.

Camila Bonardo was een jonge Limburgse wijkagente met Italiaanse roots uit Sint-Truiden. Ze was opgegroeid in de Genkse wijk Zwartberg en had haar *cité* geruild voor Sint-Truiden toen ze daar bij de lokale politie kon gaan werken. In haar jeugd had ze van de oudere Italianen in Zwartberg de bijnaam *cinciarella*, pimpelmees, gekregen en dat was niet eens zo vergezocht: ze had wel iets van een vogeltje. Ze was een kleine, slanke jonge vrouw van drieëntwintig met een smal, mooi gezicht en zwart kortgeknipt haar – een jongenskopje, noemde haar vriend Jeffrey het lachend. In de brigade was de bijnaam doorgesijpeld en overgenomen, wat niet zo vreemd was, want zowat alle agenten hadden een bijnaam. Tussen De lat, De neus of De kerstboom – hun baas in zijn blinkende uniform – viel een pimpelmeesje nog best mee, vond ze.

Ze reed die zaterdagmiddag in haar dienstvoertuig naar een landelijk gehucht buiten de stad en draaide voorzichtig Kelsbeek in, een holle weg nauwelijks breed genoeg voor één auto. De weg slingerde zich tussen dichtbegroeide bermen van wel tien meter hoog, wat het zicht belemmerde op tegenliggers. Gelukkig waren die zeldzaam, wist Camila, alleen mensen uit de buurt gebruikten deze weg. Of wijkagenten zoals ik, dacht ze, arme stumperds die van ’s ochtends tot ’s avonds eropuit worden gestuurd met de stomp-zinnigste opdrachten.

Ze parkeerde voor een kleine bungalow, stapte uit, checkte het huisnummer. Zuchtte. Een domiciliecontrole scoorde hoog op Camila's hitlijst van stompzinnige taken. Zoals daar zijn: het begeleiden van een gerechtsdeurwaarder of het opstellen van het proces-verbaal van een klacht over aanhoudend hondengeblaf. Gelukkig was het haar voorlaatste opdracht van de dag: over een uur of twee zou ze in haar bad liggen weken. Vanavond stond er een optreden van Rick de Leeuw op het programma, waar ze samen met Jeffrey naartoe zou gaan, en daarna een biertje in hun stamkroeg.

Ze belde aan en hoorde een elektronisch deuntje dat haar vaag bekend voorkwam. Vijf tonen, iets uit een beroemde film over buitenaardse wezens, een klassieker.

Ze drukte opnieuw op de bel en het riedeltje galmde door het huis. Ta ta ta, ta ta. *Close Encounters of the Third Kind*, ze wist het weer. Maar daarmee kwam nog steeds niemand open doen.

Camila nam het grindpad langs het huis en liep naar de achterdeur. Die stond op een kier. Ze klopte aan, stak haar hoofd naar binnen, riep luid: 'Goeiemiddag, de wijkagente, mag ik binnenkomen?'

'Quinten', zei Liese. 'Dat schrijf je lekker ouderwets met een q. Mooi, hé? Kijk 'm eens lachen!'

Het rijtjeshuis en zeker de woonkamer van Maite Coninckx waren eigenlijk te klein voor een babyborrel, maar de kersverse moeder wilde graag het feestje thuis houden. De bezoekers namen die zaterdagmiddag niet alleen de woonkamer en de keuken in, ze dromden ook samen in de piepkleine, groene stadstuin van Maite, hun drankje in beide handen, hun ellebogen tegen hun lichaam gedrukt vanwege plaatsgebrek. Ze hadden wel iets van een groepje

pinguïns, vond Laurent. Hij stond met Nouredinne in een hoekje, strategisch bij de wandkast die dienstdeed als buffet voor de hapjes. ‘Ik zou nog wel een drankje willen gaan halen in de keuken,’ overwoog Laurent, ‘maar dan ben ik pas morgenvroeg terug.’

De baby was zes weken geleden geboren en de chef van het gerechtelijk laboratorium was erdoor veranderd, vonden ze. Maite was in haar baan een veeleisende vrouw die voor zichzelf en haar collega’s de lat altijd hoog legde en niet snel tevreden was, maar nu ze haar hier zo bezig zagen in de menigte met Quinten in een draagdoek om haar lichaam, vond zowat iedereen dat ze er zeer relaxed uitzag. Dat vonden ook inspecteur Laurent Vandenberghe en hoofdinspecteur Nouredinne Naybet. Beide heren van de Antwerpse recherche hadden daar zo hun theorie’tjes over.

‘Als je een kind kunt baren, dan kun je alles aan’, zei Nouredinne. Hij zag hoe Maite de slapende Quinten uit de draagdoek tilde en in zijn wiegje legde. ‘Dan ben je chill, dan hoeft het allemaal niet meer zo strikt, begrijp je?’

Laurent was het daarmee eens. ‘Ze hoeft niks meer te bewijzen, dat is het. Je ziet het in haar ogen.’

‘Jullie zijn allebei sukkel’s’, zei Liese. Ze stond ineens naast hen en had de conversatie gehoord. ‘Jullie snappen er niets van.’ Ze wilde gaan opsommen wat mannen in het algemeen en haar medewerkers in het bijzonder allemaal niet snaptten, toen ze een oudere vrouw spotte die zich tot bij de wieg van Quinten wurmde en zich zo diep over de baby boog dat haar halve lijf onder de kap verdween.

‘Da’s toch wel heel dichtbij,’ zei Liese afkeurend, ‘dat arme kind krijgt nauwelijks adem! Zo terug.’

Ze wrong zich langs de gasten in de richting van de wieg.

Niet alleen Maite was veranderd, ook Liese, meenden haar collega’s, maar daarover zwegen ze wijselijk, en zeker

in haar bijzijn. De geboorte van de kleine, mollige Quinten Coninckx had van commissaris Meerhout van de Moordbrigade een apetrotse meter gemaakt die als een echte kloek over de boreling waakte en iedereen die te dicht in de buurt van de baby kwam, vriendelijk maar beslist terechtwees.

‘Het is hier nogal benauwd met al die mensen, er is weinig zuurstof’, zei Liese terwijl ze de vrouw zachtjes bij de wieg wegtrok. ‘Ik denk dat we beter wat ruimte laten. Wie bent u ook weer?’

‘Tante Cécile.’

Tante Cécile klonk duidelijk geïrriteerd.

‘Mooie naam, hé, Quinten?’

‘Speciaal’, antwoordde de vrouw ietwat zuur. ‘Maar ja, onze Maite is altijd al een beetje speciaal geweest.’

In de bungalow bij Sint-Truiden strompelde wijkagente Camila Bonardo door de achterdeur naar buiten. Ze had een verbijsterde blik in haar ogen en zag lijkbleek.

Ze zette enkele wankelende passen op het grindpad langs het huis en voelde alle kracht uit haar benen wegvloeien.

Toen viel ze.

Terwijl ze viel, beseftte ze dat ze met haar hoofd tegen de zijgevel van de woning terecht zou komen als ze zich niet verweerde, maar de spieren in haar armen en handen waren krachteloos en ze hoorde een schrapend geluid toen haar voorhoofd langs de bakstenen schuurde. Pijn voelde ze niet, ze voelde niets. Camila wist alleen dat ze huilde en dat het leek of haar hart uit haar lijf dreigde te scheuren.

Toen begaf haar lichaam het bijna helemaal.

Ze hoorde haar telefoon overgaan in een van de zijzakken van haar uniformbroek maar het geluid klonk als een verre echo.

Camila zakte ineens tegen de gevel, haar armen over haar

bovenlichaam gevouwen, haar benen opgetrokken, als een foetus.

‘Op het nieuwe leven!’ zei Nouredinne terwijl hij met zijn glas dat van Maite aantikte.

‘Dank je.’

‘Waar is Diesel?’

Maite had een hond, een slome, lieve labrador die, buiten enkele rondjes achter een balletje aan lopen in het park, haar activiteiten graag zorgvuldig doseerde.

‘Bij de buurman. Ze zou gek worden van al die drukte hier.’ Ze nam een slok, maar verslikte zich doordat ze te snel iets wilde zeggen met nog een mond vol bubbels. ‘O ja, jullie zijn bedankt voor het leuke cadeau, heel tof.’

Het moordteam had bijeengelegd voor een geschenk en het was iets wat niet op de geboortelijst stond.

‘Een wellnessweekend voor de mama’, zei Laurent. ‘Twee dagen totale me-time voor jou. We dachten dat je dat wel zou kunnen gebruiken.’

‘We?’ vroeg Maite terwijl ze Liese observeerde. Haar vriendin stond bij de wieg samen met de trotse grootouders en zo te zien gaf ze hun advies hoe ze het best hun kleinkind konden vasthouden.

‘Liese kwam met het idee’, gaf Laurent schoorvoetend toe. ‘Maar we waren het direct eens, hoor. En zij kon dan wel op Quinten passen, zei ze.’ De inspecteur kreeg een kleur.

‘Juist’, zei Maite zuinig.

Nouredinne bracht het gesprek snel op een ander onderwerp.

‘Voor ik het vergeet: Michel heeft nog apart een cadeautje voor je meegegeven.’

‘Hé? Masson? Wat is het, rattenvergif voor in de baby-melk?’